

Herätkää! Macbeth murhaa unen!

📅 10.8.2018 👤 EIJÄ MÄKINEN

Rakastan sitä tunnetta, kun teatteriesitys kaappaa minut ja luo silmiäni edessä uuden, oudon maailman. Vaikka **Alessandro Serra** toi Tampereen Teatterikesään tutun näytelmän, Shakespearen vuonna 1605 kirjoittaman tragedian *Macbeth*, hänen tulkintansa teoksesta synnytti näyttämölle tilan, jossa valo on kuumaa ja keltaista, kuiva hiekka täyttää ilman ja keuhkot, jossa metallin kumu kylmää sydämen ja mieltä riivaavat noidat ja näyt. Nyt ei olla Skotlannissa vaan kuumassa etelässä, jossa sardia puhuvat sotilaat ja aateliset teurastavat toisiaan.

Italialaisen Sardegno Teatron ja Compagnia Teatropersonan *Macbettu* on visuaalisesti tehokas esitys, jonka vahva ja omintakeinen koreografia – noitien kohdalla tekisi mieleni sanoa jopa nerokas liikekieli – sekä hurja äänimaailma (jossa hallittua huutoa käytetään yhtenä efektinä) korostavat näytelmän toisaalta raadollista ja veristä, toisaalta mystistä ja psyykkisesti pelottavaa luonnetta. Kun näytelmä alkaa ukkosen jyrinällä, joka yltyy lopulta korvia vihlovaksi meluksi, katsoja tajuaa, ettei tässä versiossa todellakaan käytetä sordiinoa.

Pidän siitä, miten *Macbetussa* on alati vaaran tuntu. Se näkyy yksittäisinä kohtauksina, kuten metalliseinän kaatumisena vain hipaisumatkan päässä Macbethista. Arvostan myös ohjaajan editointikykyä: esitys on mahdutettu puoleentoista tuntiin, ilman väliaikaa. Kaikki nähty kiteytyy loogisesti yhteen loppua kohden.

Kun Birnamin metsän puut irtoavat metalliseinästä – joka nyt on saanut kuolemaan viittaavat maatuneet värit: ruskeaa, okraa, sammaleenvihreää – yleisöä lähestyvistä kuuden miehen ryhmästä kasvaa sotajoukko pelkän huudon avulla. Fortesta siirrytään äkisti pianissimoon, Macduffin ja Macbethin yhteenottoon. Ei mitään näyttäviä miekkataisteluita, vain hetkellinen kohtaaminen, veitsien välähdys ja hiljaa vaipuu ikiuneen Macbeth, tuo epäilyihin kahlittu, valtaa himoinnut sotilas, joka eläessään huusi tähdille käskynsä: "Sammukaa!"

Macbettu